

Cizre

Bir oda dolusu adam düşünün. Köy odası. Cinibir (Yeşilyurt) Köyü. Cizre sınırındaki son köy. (Evet, 1989 yılındaki dışkı yedirme işkencesinin yaşandığı köy.) Köydeki 10. günüm, 10 gündür tanrı misafirim. Cizre'de 14 Aralık 2015'te ilan edilen sokağa çıkma yasağının kalkmasını bekliyoruz hep birlikte. Televizyonun sesi sonuna kadar açık. Med Nuçe, Sterk veya İmc Tv kanallarında haberlerin biri bitip biri başlıyor. Yine de herkesin kafası telefonuna gömülmüş. Sürekli 'bir kişi daha ölmüş' haberi geliyor. 5 aylık bir bebek. Hamile bir kadın. 70 yaşında bir adam... Bu haberlerin geldiği yere 5 km. uzaklıktayız. Bomba seslerini duyuyoruz. Cizre'yi kaplayan dumanları görüyoruz. Kimse başını telefonda kaldırmıyor. Burada haber okumak, 'bizim' okuduğumuz gibi, uzak diyarlarda neler olup bittiğine 'bi göz atmak' gibi değil. Bomba kendi mahallesine mi düştü diye bakmak, evin bodrumuna sığınan komşularının aç, susuz ne yaptığını merak etmek, ölenin akrabası mı yoksa arkadaşı mı olduğunu bilmek kadar hayati!

Sık sık elektrikler kesiliyor. Bir oda dolusu adam sağır, dilsiz, kör öylece kalıyoruz. Bu kör karanlığı delen telefonda izlenen bir videonun sesi oluyor. Her video bir patlama sesiyle başlıyor. Artık kimse başını kaldırıp bakmıyor. O neydi diye sormuyor. Herkes konuşmadan biliyor. Bir savaş nasıl çığlık çığığa yaşanır öyle susuyoruz!

10 gün boyunca yaptığım tek şey, Cizre'deki ablukayı kırmak için yürüyen İdil halkını fotoğraflamak oldu. 24 Aralık sabahı başalayan yürüyüşe İdil çıkışından hemen sonra katıldım. Yolları asker ve/veya polis kapattığı için dağlık arazide dereler tepeler aşarak yürüyen binlerce insanla karşılaştım. Kadınlar, çocuklar, yaşlılar zılgıtlar atarak bir tepeden aşağı akıyordu. Bir sürgün, bir tehcir sahnesi gibiydi. Tarihi bir ana tanıklık ediyordum. Fotoğraf, tam olman gerektiği anda, olman gereken yerde bulunmaktır. Tarihsel misyonunu yerine getirmektir. Kendini gerçekleştirmektir. Meydan okumaktır. Gerçekle boy ölçüşmektir. Erkin, gücün, otoritenin, savaşın değil halkın yanında olmaktır.

Bir kez daha ikna oluyorum ki fotoğraf çekmek bahane. Asıl kıymetli olan o anı yaşamak. Hayatın akışına kapılmak. Tarihi belgelemek. Kaydetmek. Öyle yapıyorum. Çekim yaparken arkada kalıyorum. Tekrar koşuyorum. Yola yakın yerlerde biber gazı atılıyor. Bu kez ölmemek için hep birlikte koşuyoruz. Artık nefes nefese koşan herkes biber gazı soluyor. Silah sesleri geliyor. Yayılım ateşi açılıyor. Binlerce kişi koşuyor. Yetişemeyeceğimi anlayınca panikle tele objektifi takıyorum. Optik bir yanılısamayla yetişiyorum insanlara. Önümüzdeki tepeyi aşınca gaz dağılıyor, silah sesleri kesiliyor ama gazdan kör olan gözlerim hala hiçbir şey görmüyor. Yine de ve alışkanlıktan gözümü vizöre dayayıp fotoğraf çekmeye devam ediyorum. Tek yapabildiğim diz çöküp kendimi sabitlemek. Silah sesinden kaçanları deklanşör sesiyle yakalıyorum.

Bugün 12 Ocak 2016. Cizre'de ilan edilen sokağa çıkma yasağının 30. günü. Onlarca insan öldü. Ölmeye devam ediyor. Tüm ülke karanlık bir odaya dolmuş bomba seslerini dinliyoruz.

Fatih Pınar

